

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11
The 11th STOU National Research Conference

การพัฒนาแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์
สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Development of an Assessment Scale for Basic Skills Training for Khon Drama for Students in the
College of Dramatic Arts under Bunditpatanasilpa Institute

เจษฎาพร เพ็งจันทร์ (Jedsadaporn Pengjan)¹ วรณดี แสงประทีปทอง (Vandee Sangprateetong)²

ไพโรจน์ ทองคำสุก (Pairoj Thongkumsuk)³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่เรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยโขน จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 12 แห่งทั่วประเทศ จำนวน 140 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม แบบวัดทักษะที่พัฒนาในการวิจัย มี 2 ฉบับ ตรวจสอบคุณภาพแบบวัดโดยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาด้วยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ตรวจสอบอำนาจจำแนกโดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม และตรวจสอบความเที่ยงโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันผลการวิจัยพบว่า 1) แบบวัดที่สร้างขึ้นมี 2 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโขนพระและโขนยักษ์ มีจำนวน 5 ข้อ ฉบับที่ 2 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโขนลิง มีจำนวน 6 ข้อ ซึ่งแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ มีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ สำหรับให้ครูประเมินนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) แบบวัดฉบับที่ 1 มีความตรงโดยดัชนีความสอดคล้องมีค่าระหว่าง .80 ถึง 1.00 ค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง .55 ถึง .69 และค่าความเที่ยง เท่ากับ .81 แบบวัดฉบับที่ 2 มีความตรงโดยดัชนีความสอดคล้องมีค่าระหว่าง .80 ถึง 1.00 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .39 ถึง .72 และค่าความเที่ยงเท่ากับ .80

คำสำคัญ: แบบวัด ทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น นาฏศิลป์

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การประเมินการศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช kris-nsn@hotmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช svandee6@gmail.com

³ ดร. ราชบัณฑิต วิชาวิจารณ์ศิลป์ สาขานาฏกรรมไทย สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสภา dr.nong03@gmail.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

Abstract

The objectives of this research were to create and to verify quality of Assessment Scale for Basic Skills of Training for Khon Drama for Students in the College of Dramatic Arts under Bunditpatanasilpa Institute. The research sample consisted of 140 Mathayom Suksa 1 students who studied Khon Drama from the College of Dramatic Arts under the Bunditpatanasilpa Institute 12 locations nationwide during the 2020 academic year, obtained by cluster random sampling. Two Assessment Scales were developed in this study. Statistics for quality verification of the instruments were the index of congruence (IOC), correlation coefficient of the item score and the total score, and Pearson correlation coefficient. Research findings were as follows: 1) Two instruments were developed for assessment. The first assessment scale for Basic Skills of Training for Khon Drama for students of Khon male characters and Khon demons characters had 5 items. The second assessment scale had 6 items. Two instruments were in a 4-level format with scoring rubrics. This instrument was to be used by the teacher to assess the students individually. 2) The first instrument had content validity, with IOC indices ranging from .80 to 1.00, discriminating indices ranging from .55 to .69, and reliability coefficient of .81. The second instrument had content validity, with IOC indices ranging from .80 to 1.00, discriminating indices ranging from .39 to .72, and reliability coefficient of .80.

Keywords: Assessment scale, Basic skills of training Khon Drama, Dramatic Arts

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

บทนำ

โขน เป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น มีระเบียบแบบแผน เป็นศิลปะและมหรสพประจำชาติ ซึ่งบรรพชนไทยได้สร้างสรรค์หล่อหลอมและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน โดยวิวัฒนาการมาจากการละเล่น 3 ประเภท คือ หนังใหญ่ ชกนาค ดึกดำบรรพ์ และกระบี่กระบอง โดยได้รวบรวมศาสตร์และศิลป์ในหลากหลายแขนงเข้าด้วยกัน เช่น นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ นฤมิตศิลป์ และวรรณศิลป์ หล่อหลอมขึ้นเป็นองค์ประกอบทางการแสดงที่ก่อให้เกิดมหรสพชั้นสูง (กรมศิลปากร, 2556, น. 11) ซึ่งนอกจากความงดงามตระการตาที่มีการปรับเปลี่ยนพัฒนาตามยุคสมัย อีกจุดที่สำคัญคือเรื่องคุณธรรมและความจงรักภักดีที่เป็นแรงบันดาลใจสำคัญทำให้คนสนใจอยากฝึกโขนมากขึ้น สำหรับการฝึกโขนนั้น ผู้ที่จะได้เป็นศิลปินโขนจะมีใจรักอย่างเดียวไม่พอ ต้องมีความอดทนและมีความอดสาหัสเป็นอย่างมาก ก่อนการฝึกโขนจะต้องคัดเลือกว่าให้ผู้เรียนเล่นเป็นตัวละครใด ซึ่งแบ่งเป็น 4 บุคลิก คือ พระ นาง ยักษ์ และลิง เมื่อคัดเลือกได้แล้วก็จะเริ่มฝึกจังหวะ ฝึกการใช้มือ ใช้เท้า ใช้หัว ใช้มือ ใช้เอว ใช้ขา ฝึกพิเศษ คือ ฝึกร่างกายด้วยการดัด เริ่มจากดัดมือให้อ่อน รวมทั้งดัดแขนให้เป็นลักษณะโค้ง ให้ตั้งรวมถึงดัดขาคือการถีบเหลี่ยมและการฉีกขา เพื่อให้ร่างกายได้สัดส่วน มีทรวดทรงที่สวยงาม การฝึกต้องทำซ้ำๆ เป็นประจำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะส่งผลให้ร่างกายเข้ารูป กล้ามเนื้อเกิดความเคยชิน สามารถจำเพลง จำท่า จำจังหวะ โดยทุกๆ ส่วนจะสัมพันธ์กันหมด ร่างกายก็จะจัดระบบตามความจำจนเป็นรูปแบบที่สมบูรณ์แบบ (จุฑานันท์ บุญทราหาญ, น. 2560) ปัจจุบัน การฝึกหัดโขนเป็นหน้าที่หลักของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พ.ศ.2562) มีการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาศิลปนาฏศิลป์ไทย โขน แยกย่อยออกเป็น 3 สาขาด้วยกัน คือ โขนพระ โขนยักษ์ และโขนลิง หลักสูตรได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ในการเริ่มเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เหมือนกันทั้ง 3 สาขา คือ สาระที่ 1 การฝึกหัดเบื้องต้นและนาฏยศัพท์ขั้นพื้นฐาน มาตรฐานที่ ศ 1.2 มีทักษะปฏิบัติการฝึกหัดเบื้องต้นและนาฏยศัพท์ขั้นพื้นฐานได้อย่างถูกต้องตามแบบแผน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2562, น. 222) ในการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้สาขานาฏศิลป์ไทยของวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น หลักสูตรได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ส่วนใหญ่ไปในด้านของทักษะการปฏิบัติซึ่งการวัดผลของการเรียนการสอนทางด้านนาฏศิลป์ไทยนั้นจะพบปัญหาส่วนใหญ่ที่ครูไม่เข้าใจแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ครูจึงไม่นิยมทำเครื่องมือวัดผลเพราะไม่มีความรู้และไม่มีเวลา รวมถึงในการวัดผลภาคปฏิบัติครูมักให้นักเรียนสอบเป็นกลุ่ม ทำให้วัดผลได้ไม่ละเอียดหรือตรงตามความเป็นจริงทุกคน อีกทั้งสภาพการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน ครูส่วนใหญ่มักใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือ ยังขาดการวัดประเมินด้านทักษะและด้านการปฏิบัติ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ไม่ชัดเจนและขาดคุณภาพ (จันทร์ คุปตะวาทีน, 2554, น. 90)

การสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัตินั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยทั่วไปการสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัตินั้นจะใช้วิธีการสังเกตเป็นกระบวนการที่นำผลมาสู่คะแนนที่กรอกลงในแบบบันทึกแบบตรวจสอบรายการหรือมาตรฐานค่า ซึ่งการสร้างมาตรฐานค่าเพื่อการวัดทักษะปฏิบัติโดยวิธีปฏิบัติจริงจะต้องกำหนดขอบเขตเนื้อหาวิเคราะห์งานและตัวบ่งชี้พฤติกรรมแล้วสร้างแบบวัด โดยนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์งานมาเขียนขั้นตอนการปฏิบัติ กำหนดน้ำหนักคะแนน กำหนดวิธีการและเครื่องมือวัดโดยใช้การสังเกตควบคู่กับมาตรฐานค่าประกอบการใช้เกณฑ์ ซึ่งเกณฑ์การประเมินเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับประเมินเพื่อบ่งบอกคุณภาพการปฏิบัติงานและผลงานดังกล่าว เรียกว่า “รูบรีค” (rubric) (โกวิท ประวาลพฤกษ์ และ นลินี ผนคร, 2563 น. 31) ซึ่งรูบรีค เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ได้ทั้งการสอนและการประเมินเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงการปฏิบัติงานของนักเรียนได้และช่วยให้ครูสามารถตั้งความคาดหวังกับการปฏิบัติงานของนักเรียนได้อย่างชัดเจนนักเรียนสามารถเห็น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

ได้อย่างชัดเจนว่าจะทำอะไรจึงจะปฏิบัติงานได้ตามความคาดหวังที่ตั้งไว้ สามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานอย่างมีเหตุผล รู้จุดเด่น ข้อผิดพลาด และสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขในชิ้นงานทั้งงานของตนเองและผู้อื่น ช่วยให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบในงานของตนเองมากยิ่งขึ้น (สมศักดิ์ภูวภัฏวารรณ, 2544, น. 139)

จากการศึกษาค้นคว้า ในด้านจารีตการฝึกหัดและการแสดงโขน ด้านแนวคิดและวิธีแสดงโขน ด้านการพัฒนาแบบวัดทักษะปฏิบัติ และการวัดทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ไทย ยังไม่ปรากฏเอกสาร ตำราหรืองานวิจัยที่กล่าวถึงการสร้างหรือการพัฒนาเครื่องมือในการวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นแต่อย่างใด อีกทั้งในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยยังไม่มีแบบวัดที่มีความเป็นมาตรฐานเดียวกันทำให้ครูผู้สอนมีความจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือวัดขึ้นใช้เองซึ่งวัดได้ไม่ครอบคลุมตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ไม่ชัดเจนอาจทำให้เกิดผลเสียแก่ผู้เรียนเพราะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นเป็นการพัฒนาและเสริมสร้างทักษะพื้นฐานทางด้านต่างๆ ที่มีความสำคัญและความจำเป็นสำหรับผู้ที่ยังเรียนในสาขานาฏศิลป์ไทย เพื่อเป็นพื้นฐานในการฝึกฝนทักษะในขั้นสูงขึ้นไป ดังนั้นจึงมีความจำเป็นในการพัฒนาแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ขึ้น โดยเป็นแบบวัดทักษะปฏิบัติแบบสังเกตโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค ใช้วัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น ได้แก่ ตบเขา ถองสะแหว เต็นเสา ถีบเหลี่ยม ฉีกขา และดัดมือดัดแขน เพื่อจะช่วยให้การวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น มีความเป็นปรนัยและมีมาตรฐานยิ่งขึ้นอีกทั้งยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะในกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อตรวจสอบคุณภาพแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

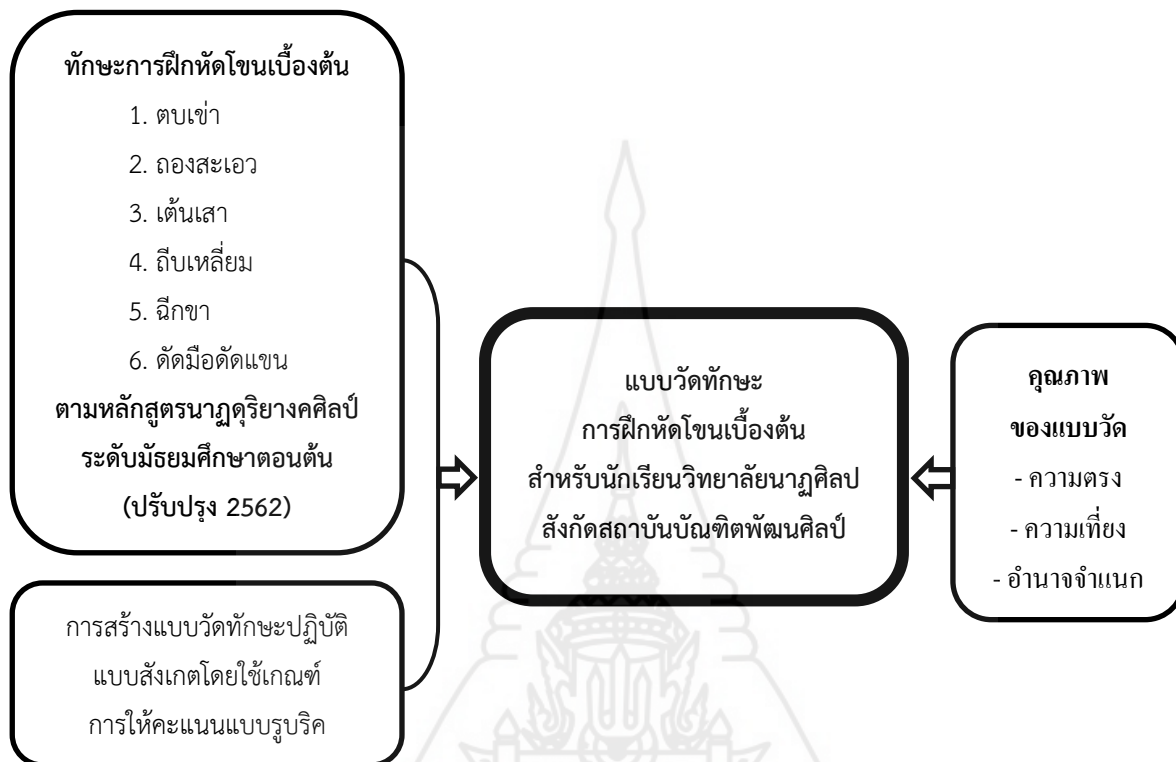
กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังภาพที่ 1

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย (โขน) วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 12 แห่งทั่วประเทศ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่เรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย (โขน) จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทุกแห่งทั่วประเทศ จำนวน 140 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เพื่อใช้ในการตรวจสอบอำนาจจำแนก และใช้ในการตรวจสอบความเที่ยงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพัฒนา แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มี 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโขนพระและโขนยักษ์ ใช้สำหรับให้ครูประเมินทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นของผู้เรียนโดยการสังเกตเป็นรายบุคคล ประกอบด้วย การประเมินทักษะการฝึกหัดเบื้องต้น ได้แก่ ตบเข้า ถองสะเอาจ เต็นเสา ถีบเหลี่ยม และดัดมือตัดแขน จำนวน 5 ข้อ แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

ฉบับที่ 2 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนโชนลิง ใช้สำหรับให้ครูประเมินทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตันของผู้เรียนโดยการสังเกตเป็นรายบุคคล ประกอบด้วย การประเมินทักษะการฝึกหัดเบ๊องตัน ได้แก่ตบเข้า ถองสะเวย เต้นเสา ถีบเหลี่ยม ตัดมือตัดแขน และฉีกขา จำนวน 6 ข้อ แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ

ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พ.ศ. 2562) สารการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย โชน ทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน การสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาขอบเขตของเนื้อหาในการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน พร้อมทั้งวิเคราะห์เนื้อหาผลการเรียนรู้และสารการเรียนรู้ ที่เกี่ยวกับทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน เพื่อนำมากำหนดแผนผังการสร้างแบบวัด

3. เขียนนิยามเชิงปฏิบัติการ และกำหนดเกณฑ์การวัด โดยผู้วิจัยรวบรวมแนวความคิดเกี่ยวกับทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน ที่ได้จากการศึกษาเอกสารนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์มาแล้ว นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในการนิยามและกำหนดเกณฑ์การวัด

4. จัดทำแผนผังการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์โดยใช้นิยามทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน มาเป็นแนวทางกำหนดรูปแบบการวัดและจำนวนข้อ

5. เขียนข้อคำถาม / เกณฑ์การให้คะแนน ตามแผนผังการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ฉบับร่าง

6. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปรับตามข้อเสนอแนะแล้วนำแบบวัดฉบับร่าง มาทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทยโชน 3 ท่าน ครูผู้สอนในเนื้อหาที่สร้างแบบวัด 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 พิจารณาข้อที่ผ่านเกณฑ์และสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน โดยต้องมีดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

7. จัดพิมพ์แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

8. ทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่าง

8.1 ตรวจสอบอำนาจจำแนกข้อคำถามรายข้อในแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยนำแบบวัด ฉบับที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโชนพระและโชนยักษ์ จำนวน 76 คน และ แบบวัดฉบับที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโชนลิง จำนวน 64 คน แล้วนำแบบวัดแต่ละฉบับมาหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation)

8.2 ตรวจสอบความเที่ยงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบ๊องตัน สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยนำแบบวัดฉบับที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโชนพระและโชนยักษ์ จำนวน 76 คน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

ฉบับที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโชนลิง จำนวน 64 คน โดยครู 2 คนประเมินนักเรียนคนเดียวกันแล้วนำผลการวัดที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

9. จัดทำแบบวัดฉบับสมบูรณ์และจัดทำคู่มือการแบบวัดทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาความตรงเชิงเนื้อหาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (Item Objective Congruency: IOC)

2. การหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม

3. การหาความเที่ยงโดยหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างผลการวัดของครูผู้สอน 2 คน

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ตามขั้นตอนการวิจัยได้ผลดังนี้

1. ผลการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้แบบวัดจำนวน 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโชนพระและโชนยักษ์ ใช้สำหรับให้ครูประเมินทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้นของผู้เรียนเป็นรายบุคคลประกอบการประเมินทักษะการฝึกหัดเบื้องต้น จำนวน 5 ข้อ ได้แก่บเข่า ถองสะเอว เต้นเสา ถีบเหลี่ยม และ ดัดมือดัดแขน แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ

ฉบับที่ 2 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโชนลิง ใช้สำหรับให้ครูประเมินทักษะการฝึกหัดโชนเบื้องต้นของผู้เรียนเป็นรายบุคคลประกอบการประเมินทักษะการฝึกหัดเบื้องต้นจำนวน 6 ข้อ ได้แก่บเข่า ถองสะเอว เต้นเสา ถีบเหลี่ยม ดัดมือดัดแขนและฝึกขา แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11
The 11th STOU National Research Conference

ตัวอย่าง แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้น ฉบับที่ 1 สำหรับนักเรียนโยนพระและโยนยักษ์

แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้น

สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

(สำหรับนักเรียนโยนพระและโยนยักษ์)

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนที่ตรงกับการสังเกตของท่าน โดยเทียบกับเกณฑ์การให้คะแนนที่ระบุไว้

ชื่อ-สกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

วัน/เดือน/ปี ที่ทำการวัด.....

ท่าการฝึกหัด โยนเบื้องต้น	ข้อปฏิบัติ	น้ำ หนัก	ผลการปฏิบัติ				รวม
			ดีมาก 4	ดี 3	พอใช้ 2	ปรับปรุง 1	
1. ตบเข้า	ขั้นเตรียมการปฏิบัติ	3					
	ขั้นกระบวนกรปฏิบัติ	3					
	ขั้นผลการปฏิบัติ	4					
2. ถองสะเอาจ	ขั้นเตรียมการปฏิบัติ	3					
	ขั้นกระบวนกรปฏิบัติ	3					
	ขั้นผลการปฏิบัติ	4					
3. เต้นเสา	ขั้นเตรียมการปฏิบัติ						
	- การยืน	1					
	- การย่อเหลี่ยม	1					
	- การตั้งมือ	1					
	ขั้นกระบวนกรปฏิบัติ						
	- ตะลิกติก	1					
	- การเดิน	1					
	- การนับหยุด	1					
	ขั้นผลการปฏิบัติ	4					
4. ถีบเหลี่ยม	ขั้นเตรียมการปฏิบัติ	3					
	ขั้นกระบวนกรปฏิบัติ	3					
	ขั้นผลการปฏิบัติ	4					
5. คัดมือ ตัดแขน	ขั้นเตรียมการปฏิบัติ	1					
	ขั้นกระบวนกรปฏิบัติ	2					

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11
The 11th STOU National Research Conference

(ท่าที่ 1)	ชั้นผลการปฏิบัติ	2					
5. ดัดมือ ดัดแขน (ท่าที่ 2)	ชั้นเตรียมการปฏิบัติ	1					
	ชั้นกระบวนการปฏิบัติ	2					
	ชั้นผลการปฏิบัติ	2					
คะแนนรวม		50					

ตัวอย่าง เกณฑ์การให้คะแนน ข้อ 1. ตบเข้า

ระดับคุณภาพ	คำอธิบาย
	ชั้นเตรียมการปฏิบัติ
4 คะแนน	นั่งพับเพียบไปด้านขวา ด้านหลัง ลำตัวตั้งตรง หน้าตรง มองตรงไปข้างหน้า เปิดปลายคาง แขนฝ่ามือทั้งสองวางคว่ำอยู่บนหัวเข่า
3 คะแนน	นั่งพับเพียบไปด้านขวา ด้านหลัง ลำตัวตั้งตรง หน้าตรง มองตรงไปข้างหน้า ไม่เปิดปลายคาง หรือไม่แบฝ่ามือทั้งสองวางคว่ำอยู่บนหัวเข่า
2 คะแนน	นั่งพับเพียบ ด้านหลัง ลำตัวตั้งตรง หน้าไม่ตรง สายตามองซ้ายมองขวาไม่มองตรง ไม่เปิดปลายคาง ฝ่ามือข้างใดข้างหนึ่งไม่แบวางคว่ำอยู่บนหัวเข่า
1 คะแนน	นั่งพับเพียบไม่ด้านหลัง ลำตัวไม่ตรง หน้าไม่ตรง สายตามองซ้ายมองขวา ไม่มองตรง ไม่เปิดปลายคาง ฝ่ามือทั้งสองไม่แบวางคว่ำอยู่บนหัวเข่า
	ชั้นกระบวนการปฏิบัติ
4 คะแนน	ยกมือขวาขึ้นในตำแหน่งที่กำหนด ตบฝ่ามือลงบนง่ามขา สลับกับยกมือซ้าย ตบลงบนง่ามซ้าย สลับกันไปตามจังหวะที่กำหนดทั้งแบบเปิดจิ้งหะและปิดจิ้งหะ ได้ถูกต้องดีมาก
3 คะแนน	ยกมือขวาขึ้นในตำแหน่งที่กำหนด ตบฝ่ามือลงบนง่ามขา สลับกับยกมือซ้าย ตบลงบนง่ามซ้าย สลับกันไปตามจังหวะที่กำหนด ทั้งแบบเปิดจิ้งหะและปิดจิ้งหะ ได้ดี
2 คะแนน	ยกมือขวาขึ้นไม่ได้ตำแหน่งที่กำหนด ตบฝ่ามือลงบนง่ามขา สลับกับยกมือซ้ายตบลงบนง่ามซ้าย สลับกันไปตามจังหวะที่กำหนด ทั้งแบบเปิดจิ้งหะและปิดจิ้งหะ ได้บ้าง
1 คะแนน	ยกมือขึ้นผิดข้าง ไม่ได้ระดับ ไม่ตบฝ่ามือลงบนง่ามขา ตบฝ่ามือสลับกับไม่ตรงตามจังหวะที่กำหนด ทั้งแบบเปิดจิ้งหะและปิดจิ้งหะ ไม่ได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11
The 11th STOU National Research Conference

ชั้นผลการปฏิบัติ

4 คะแนน	มีการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ประสานกลมกลืน คล่องแคล่ว สม่าเสมอ มีความแข็งแรงและความอ่อนตัวของร่างกาย สวยงามตามแบบนาฏศิลป์
3 คะแนน	มีการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ประสานกลมกลืน คล่องแคล่ว สม่าเสมอ มีความแข็งแรงและความอ่อนตัวของร่างกาย แต่ยังขาดความงดงาม
2 คะแนน	มีการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ประสานกลมกลืน คล่องแคล่ว สม่าเสมอ แต่ขาด ความแข็งแรงและความอ่อนตัวของร่างกาย
1 คะแนน	การเคลื่อนไหวอวัยวะไม่ประสานกลมกลืนกัน ไม่มีความคล่องแคล่วและสม่าเสมอ ขาดความแข็งแรง ไม่มีความอ่อนตัวของร่างกาย

2. ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปรากฏผลดังนี้

2.1 ความตรงเชิงเนื้อหา ของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประเมินความสอดคล้องของข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนนว่าสามารถวัดได้ตรงหรือสอดคล้องกันหรือไม่ ผลการประเมินพบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ฉบับที่ 1 มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง .80 ถึง 1.00 และ ฉบับที่ 2 มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง .80 ถึง 1.00

2.2 อำนาจจำแนกข้อคำถามรายข้อในแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น ตรวจสอบโดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมฉบับที่ 1 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .55 ถึง .69 ฉบับที่ 2 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .39 ถึง .72

3. ความเที่ยงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นจากการประเมินนักเรียนโดยครูผู้สอนสถาบันละ 2 คน แล้วนำผลการวัดที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันฉบับที่ 1 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .81 และ ฉบับที่ 2 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .80

สรุปได้ว่าแบบวัดทั้ง 2 ฉบับที่สร้างขึ้น มีคุณภาพตามเกณฑ์การพิจารณาของแบบวัด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. การสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเริ่มตั้งแต่การกำหนดจุดประสงค์ในการสร้าง ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดเขียนนิยามเชิงปฏิบัติการ และกำหนดเกณฑ์การวัด จัดทำแผนผังการสร้างแบบวัดเขียนข้อคำถาม / เกณฑ์การให้คะแนน ตามแผนผังการสร้างแบบวัด ตรวจสอบโดยเสนอผู้เชี่ยวชาญ ทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างตรวจสอบคุณภาพ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

เครื่องมือจัดทำแบบวัดฉบับสมบูรณ์และจัดทำคู่มือการแบบวัดซึ่งขึ้นตอนการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สอดคล้องกับแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติ ของ พิศณุ พองศรี (2557, น. 237)

ผู้วิจัยได้สร้างการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นจำนวน 2 ฉบับ คือฉบับที่ 1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโขนพระและโขนยักษ์ประกอบการประเมินทักษะการฝึกหัดเบื้องต้นจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ตบเข้า ถองสะเวย เต้นเสา ถีบเหลี่ยม และ ดัดมือตัดแขน แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ และฉบับที่ 2 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโขนลิง ประกอบด้วยการประเมินทักษะการฝึกหัดเบื้องต้น จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ตบเข้า ถองสะเวย เต้นเสา ถีบเหลี่ยม ดัดมือตัดแขน และฉีกขา แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ เพื่อสำหรับให้ครูประเมินทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นของผู้เรียนโดยการสังเกตเป็นรายบุคคลเพื่อให้ได้ข้อมูลการวัดที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับกมลวรรณ ตังธนาภรณ์ (2555, น. 11-15) ได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะว่า ในการประเมินทักษะพิสัยส่วนใหญ่ ทั้งกระบวนการปฏิบัติงานและผลการปฏิบัติงานทางด้านทักษะพิสัยใช้การสังเกตจากผู้ประเมิน มีลักษณะเป็นแบบประเมินที่ใช้ประกอบการสังเกตของผู้ประเมิน โดยเครื่องมือวัดทักษะพิสัยส่วนใหญ่แบ่งตามลักษณะของการประเมินได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ แบบมาตราประมาณค่า และเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริคและยังสอดคล้องกับ โกวิท ประวาลพุกษ์ และ นลินี ณ นคร (2554, น. 23) ได้กล่าวถึงลักษณะของการวัดทักษะปฏิบัติว่า การวัดทักษะปฏิบัตินั้น จำเป็นต้องใช้การสังเกตเป็นหลัก เพื่อให้เกิดความตรงตามสภาพได้อย่างสมบูรณ์ การวัดทักษะปฏิบัติที่ดีที่สุดได้แก่การให้ผู้สอบลงมือปฏิบัติ แล้วสังเกตดูร่องรอยความชำนาญ ดังนั้นการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดทักษะการการฝึกหัดโขนเบื้องต้น เป็นแบบสังเกตโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค ขึ้นนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้มีความตรงและความเที่ยงเหมาะสมและสะดวกในการเก็บข้อมูล

2. การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2.1 ความตรงของแบบวัดผู้วิจัยสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยสร้างแบบวัดตามขั้นตอนการสร้างเครื่องมือแล้วผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย 3 ท่าน ครูผู้สอนในเนื้อหาที่สร้างแบบวัด 1 ท่านและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่านตรวจสอบ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านมีความเห็นว่าแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ มีความสอดคล้องภายในของข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนนมีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง .80 ถึง 1.00 ซึ่งสอดคล้องกับโกวิท ประวาลพุกษ์ และ นลินี ณ นคร (2563, น. 45) เกียรติภูมิ ชูเกียรติศิริ (2554, น. 37 - 38) สุวิมล ร่องวานิช (2555, น. 33-34) วรรณดี แสงประทีปทอง (2557, น. 41) สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และ เตือนใจ เกตุษา (2563, น. 50-51) อนุวัติ คุณแก้ว (2559, น. 199) ที่กล่าวว่าหาคุณภาพของแบบวัดว่ามีเนื้อหาของสิ่งที่วัดครอบคลุมครบถ้วนตรงตามจุดประสงค์ของการวัดหรือไม่วิธีการตรวจสอบมักให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาหรืองานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติ จำนวน 3-5 คน หรือมากกว่า พิจารณาแล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence หรือ IOC) โดยเกณฑ์การตัดสินว่าข้อรายการวัดมีความตรงกับเรื่องที่วัด คือมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ซึ่งในการตรวจสอบค่าความตรงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้ง 2 ฉบับ มีความสอดคล้องภายในของข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนนมีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง .80 ถึง 1.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ใช้ได้ แสดงว่าคำถามทุกข้อมีความตรง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

จึงอาจกล่าวได้ว่าแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นของนักเรียนได้

2.2 อำนาจจำแนกของแบบวัดผู้วิจัยตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกข้อคำถามรายข้อในแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้ง 2 ฉบับ ซึ่ง ฉบับที่ 1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโยนพระและโยนยักษ์มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .55 ถึง .69 และ ฉบับที่ 2 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนโยนลิงมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .39 ถึง .72 ซึ่งสอดคล้องกับ วรณดี แสงประทีปทอง (2557, น. 54) พิสนุ พงศ์ศรี (2557, น. 171) เกียรติภูมิ ชูเกียรติศิริ (2554, น. 39) อนุวัติ คุณแก้ว (2559, น. 206) ณัฏฐภรณ์ หลาวทอง (2559, น. 86) สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และ เตือนใจ เกตุษา (2563, น. 54) ที่ว่า การตรวจสอบว่าแบบวัดที่ใช้วัดสามารถจำแนกความแตกต่างของสิ่งที่ต้องการวัดได้หรือไม่ การใช้วิธี Item total Correlation คำนวณโดยการจะใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน สามารถทำให้ทราบว่าข้อคำถามแต่ละข้อในแบบวัด วัดเรื่องเดียวกันหรือมีความสอดคล้องกันหรือไม่ซึ่งถ้าหากคะแนนจากการตอบข้อคำถามนั้นมีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมแสดงว่ามีอำนาจจำแนก และหากคะแนนจากการตอบข้อคำถามข้อใดไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมก็แสดงว่าข้อคำถามข้อนั้น ไม่มีอำนาจจำแนก ซึ่งข้อสอบที่ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ต้องมีค่าอำนาจจำแนก .20 ขึ้นไป ซึ่งในการตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทั้ง 2 ฉบับ ข้อคำถามทุกข้อมีคะแนนรายข้อสัมพันธ์กับคะแนนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าข้อคำถามมีค่าอำนาจจำแนก จึงอาจกล่าวได้ว่าแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นของนักเรียนได้

2.3 ความเที่ยงของของแบบวัดผู้วิจัยตรวจสอบความเที่ยงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัย นาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้ง 2 ฉบับ โดยให้ครู 2 คนประเมินนักเรียนคนเดียวกันแล้วนำผลการวัดที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ฉบับที่ 1 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .81 และ ฉบับที่ 2 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .80 จะเห็นว่าแบบวัดมีความเที่ยงเป็นไปตามเกณฑ์ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับ สุวิมล ว่องวาณิช (2555, น. 38-39) พิสนุ พงศ์ศรี (2557, น. 238) วรณดี แสงประทีปทอง (2557, น. 44 - 45) สิริรัตน์ วิชาศิลป์ (2558, น. 62) ที่กล่าวว่า ความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของสิ่งที่ประเมินสิ่งเดียวกัน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 คน ว่ามีความสอดคล้องในประเด็นของการประเมินหรือไม่ โดยใช้สูตรของเพียร์สัน ถ้าค่าที่ได้ออกมาสูงหรือเข้าใกล้ 1 แสดงว่ามีความเที่ยงสูงซึ่งการวิเคราะห์ความเที่ยงของแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้ง 2 ฉบับ โดยให้ครู 2 คนประเมินนักเรียนคนเดียวกันแล้วนำผลการวัดที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของงานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณดี ไชยมโน (2550, น. 86) อีรารัตน์ งามปลั่ง (2551, น. 103) และ ดาราณี ระบุบุทุข์ (2558, น. 72) ที่หาความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผู้สังเกต 2 คนจึงกล่าวได้ว่าแบบวัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นทั้ง 2 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดทักษะการฝึกหัดโยนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวิทยาลัย นาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำแบบวัดไปใช้

1.1 แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น ทั้ง 2 ฉบับนี้ มีคุณภาพตามเกณฑ์การวัดแล้ว ครูผู้สอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สามารถนำแบบวัดไปใช้ประเมินนักเรียนสาขานาฏศิลป์ โขน ได้ นอกจากนี้ครูผู้สอนนาฏศิลป์ในสถานศึกษาอื่นๆ ทุกสังกัด หรือ ชมรมต่างๆ ที่มีการฝึกหัดโขน สามารถนำแบบวัดนี้ไปปรับใช้ในการประเมิน ได้

1.2 ในการให้คะแนนการวัดในแต่ละข้อปฏิบัตินั้นมีคะแนนหลายระดับครูผู้สอนที่นำแบบวัดไปใช้ควรมีการศึกษาคำชี้แจงในการวัดและเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละข้อปฏิบัติอย่างละเอียดเสียก่อนเพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือช่วยครูผู้สอนในการให้คะแนนผู้เรียนสำหรับการวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้น อย่างถูกต้องและยุติธรรมตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้ในคู่มือการวัด

1.3 ครูผู้สอนที่ต้องการใช้แบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงเกณฑ์การให้คะแนนและลำดับขั้นตอนการปฏิบัติตามเกณฑ์ในแบบวัด ก่อนการใช้แบบวัดเพื่อจะได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ในการสร้างแบบวัดทักษะการฝึกหัดโขนเบื้องต้นในครั้งต่อไปหรือสร้างแบบวัดในขั้นอื่นๆ ต่อไปควรสร้างแบบวัดโดยใช้แบบประเมินด้วยการสังเกตแบบอื่นๆ ประกอบ เช่น แบบตรวจสอบรายการ แบบมาตราประมาณค่าที่มีระดับเพิ่มขึ้นเป็น 5 ระดับ เพื่อเป็นการพัฒนาแบบวัดให้มีรูปแบบหลากหลายยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการสร้างรูปแบบการวัดและประเมินผลในการวัดทักษะปฏิบัติ ทางด้านนาฏศิลป์ไทยต่าง ๆ ทุกชุด ทุกเพลง ให้เป็นแบบอย่างเฉพาะ และใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐานต่อไปในการสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ไทยในครั้งต่อไปหรือสร้างแบบวัดในขั้นอื่นๆ ต่อไป

2.3 ควรมีการสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติในวิชาอื่น ๆ ให้มากขึ้นในทุกระดับการศึกษาเพื่อให้เกิดการวัดผลการศึกษาที่ตรงกับจุดประสงค์ของหลักสูตรทุกระดับที่เน้นการวัดผลและประเมินตามสภาพจริง

เอกสารอ้างอิง

- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2555). การวางแผนการสร้างเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย* (หน่วยที่ 11, น. 1 - 34). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กรมศิลปากร. (2556). *โขน อัจฉรียนาฏกรรมสยาม*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- เกียรติภูมิ ชูเกียรติศิริ.(2554). เครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย* (หน่วยที่ 4, น.1-49). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- โกวิท ประวาลพฤกษ์, และ นลินี ณ นคร. (2563).การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย.ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา สถิติ วิจัย และประเมินผลการศึกษา* (หน่วยที่ 11, น. 1-55). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จันทร์ คุปตะวาทีน. (2554). การวัดและประเมินผลกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย: ศิลปะศึกษาพลศึกษา ดนตรีและนาฏศิลป์. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาทักษะและสร้างเสริมประสบการณ์*. (หน่วยที่ 9, น. 47-92). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 11

The 11th STOU National Research Conference

จุฑานันท์ บุญทราหาญ. (2560). *กว่าจะได้เป็น"ศิลปินโขน" สิ่งสำคัญ "เบื้องลึกในใจรัก"*. สืบค้นจาก

<https://www.dailynews.co.th/article/609645>

ณัฐภรณ์ หลาวทอง. (2559). *การสร้างเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดารานี ระงับทุกข์. (2558). *การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติร่างมาตรฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, กาญจนบุรี.

ธีรรัตน์ งามปลั่ง. (2551). *การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติร่างมาตรฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

พิสนุ ฟองศรี. (2557). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

วรรณิ์ ไชยมโน. (2550). *การสร้างแบบวัดทักษะพื้นฐานการรำไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

วรรณดี แสงประทีปทอง. (2557). *การพัฒนาเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการประเมิน. ใน ประมวลสาระชุดวิชา วิธี*

วิทยาการประเมินทางการศึกษา (หน่วยที่ 5, น.39-59). (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2562). *หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพ.ศ.2562)*. นนทบุรี : ไทภูมิ

พับลิชชิง

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และ เตือนใจ เกตุษา. (2563). *การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย.ใน เอกสารการ*

สอนชุดวิชา สถิติ วิจัย และประเมินผลการศึกษา (หน่วยที่ 9, น. 49-73). นนทบุรี:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สมศักดิ์ ภูวาทวารธน์. (2544). *การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง.เชียงใหม่: The Knowledge*

Center.

สิริรัตน์ วิภาสศิลป์. (2558). *การสร้างเครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย. ใน ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา*

(หน่วยที่ 8, น. 1-69). (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2555). *การพัฒนาแบบวัดทักษะปฏิบัติ. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา การพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัย*

และทักษะพิสัย (หน่วยที่ 12, น. 1-43). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อนุวัติ คุณแก้ว. (2559). *การวัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.